

bort fra at stemme for det mere end for det andet, naar jeg derigjennem var sikker paa, at vor Følelse for disse Samfundsulykkelige dermed bedre var tilfredsstillende end paa anden Maade. Det er de væsentligste Bemærkninger, jeg i denne Henseende vilde fremsætte. Der er med Hensyn til Udredelsen af Omkostninger ved disse Anstalter formanet os, at vi ikke maa søge at faae nogen Forandring indført her. Jeg vil sige, at, dersom man bliver enig om nærværende Lovs Indhold eller om Fremhjælpning i den af mig omtalte Henseende, saa vil jeg gjerne indrømme, at det er vanskeligt at faae dette gennemført med; thi det er utvivlsomt ikke nok, at Kjøbenhavns Kommune er villig til at gaa paa Afford, men jeg antager, at der skal foretages ikke ubetydelige Undersøgelser af St. Hans Hospitals Forhold til Staten og Kommunen og mange andre lignende Undersøgelser, inden man kommer til en retfærdig Afgjørelse af dette Spørgsmaal. Paa den anden Side skal jeg ikke negte, og jeg vil benytte Leiligheden til at lægge mit Ord med, at, saaledes som Udgiften nu paalægges, er det virkelig i høi Grad uligeligt, uretfærdigt, uflart og omsvøbssædig. Jeg vil derfor, som sagt, gjerne tro, at man ikke just nu kan komme ind derpaa, men kunde man forberede Ansvuelferne til at gaa i den Retning, da var det ønskeligt. Naar den meget ærede Justitsminister imidlertid mener, at han ikke just af Hensyn til Kjøbenhavns Kommune, men navnlig af Hensyn til sine Kolleger, eller i alt Fald ogsaa af Hensyn til sin Kollega Finantsministeren, ikke har kunnet komme ind paa nogen Afgjørelse i den Henseende, da takker jeg den ærede Justitsminister for den Oprigtighed, hvormed han har forklaret Finantsministeriets Ansvuelfer, men disse forekomme mig noget besynderlige, thi saa store og omfattende ere disse Beløb dog ikke, at det skulde have nogen væsentlig Indflydelse paa Statskassens Balance, om de gives forskudsvis ud eller ikke. Det synes lidt underligt, at der af den Finantsminister, som ved de os forelagte Forsvarslove har kunnet gaa ind paa, at der i en Række Aar skulde betales 6 Millioner Kroner om Aaret mere end hidtil, uden at forlange extra Hjælp, kan reises Betænkelse ved at undvære en Indtægt af 100,000—150,000 Rbd. eller noget mere. Der blev nævnt, at der var 25 tilbage, som ikke kunde komme ind paa Sindsfygeanstalten i Aarhus. Jeg har opfattet dette som havende en meget større Betydning end Tallet 25; thi er Reglen den, hvad jeg antager, at de Syge blive optagne paa Sindsfygeanstalterne, efterhaanden som de indmeldes, saa betegner Tallet 25 det, at ingen Indmeldt kan komme ind i Sindsfygeanstalten, i alt Fald ikke i vedkommende Forplejningsklasse, saa hurtigt som det maatte vil være i høieste Grad nødvendigt for hans Helbredelse. Denne Omstændighed betyder altsaa langt mere end Tallet 25, og jeg skal indrømme, at der altsaa er forstærket Grund til at

anstille en alvorlig Overveelse med Hensyn til Afhjælpningen af Manglerne i denne Henseende. Hvad iøvrigt den meget ærede Justitsministers Forhold til Sagen angaar, saa vil jeg, selv om mine Ansvuelfer om Afhjælpningen af Manglerne ikke falde sammen med hans, sige, at, saavidt jeg har kunnet skjønne, har den ærede Minister med Energi og Omhu arbejdet paa denne Sags Afgjørelse.

Justitsministeren (Klein): Naagteder jo ganske vist er fremsat forskellige Ansvuelfer, og der navnlig er flere ærede Medlemmer, som synes, i alt Fald indtil videre, at være stemte for at foretrække at gaa en anden Vej end den, der er foreslaaet i det foreliggende Lovarbejde, nærer jeg dog et godt Haab om, at de ved en yderligere Overveelse af Sagen ville komme til at erkende, at det burde være det Rigtigste at følge Regjeringen i, hvad der fra dens Side er foreslaaet. Jeg grunder denne min Forhaabning netop paa den Interesse, der fra alle Sider er bleven udtalt for de Sindsyge, og den Anerkjendelse, der fra alle Sider har fundet Sted af, at der er en uafviselig Trang til at gjøre Noget, og til at gjøre Noget hurtigt. Jeg grunder fremdeles min Forhaabning paa den Bevidsthed, som jeg har om, at der ikke er undladt Noget for at tilvejebringe en saa omhyggelig Undersøgelse og Overveelse af alle de Forhold, hvormed der ved denne Leilighed bliver Spørgsmaal, som det vel har været mulig. Det er i Løbet af et Aar, at Spørgsmaalene om Medlæggelsen af Viborg Lugthus som Straffeanstalt, Udvidelsen af Horsens Lugthus, om Omdannelsen af Viborg Lugthus til en Sindsfygeanstalt og i Forbindelse hermed en eventuel Oprettelse af Filialer ved de bestaaende Sindsfygeanstalter eller af en tredie Sindsfygeanstalt, ere blevene bragte frem og for en stor Del bragte til Ende, hvad Overveelserne angaar, og tilbørlig udførte; thi, som jeg forleden Dag tillod mig at bemærke, ville alle Straffefangerne i Viborg Lugthus inden den 1ste April d. A. være overslyttede til Horsens Lugthus. Det har jo ikke kunnet været muligt at naae til et saadant Resultat undtagen derved, at der fra alle Sider, hvor man har været beskæftiget med denne Sag, har været arbejdet med meget god Villie og megen Energi. Dette gjælder ikke blot de Myndigheder, som i Embedsmedfør have haft med Sagen at bestille, men ogsaa de Mænd, der ikke havde nogen Embedsforpligtelse til saaledes at arbejde med ved denne Sag. Men ligesom der er arbejdet med Raffhed og med den bedste Villie til Sagens Fremme, saaledes tør jeg ogsaa sige, at man under Arbejdet har haft sin Opmærksomhed henvendt paa alle de Sider af Sagen, som fortjente at blive gjort til Gjenstand for Opmærksomhed, og derfor forekom det mig, at den Anke, der blev reist af den ærede Taler,